

Előfizetési ár:

Egész évre 6 frt.
Félévre 3 „
Negyedévre 1 frt. 50 kr.
Közsegeknek és néptanítóknak egész évre 4 frt.

Bérmertlen levelek csak ismert kezekből fogadtatnak el.
Kéziratok nem adatnak vissza.

Egyes szám ára 10 kr.

A nyílt-térben minden garmond sor díja 20 kr.

ZEMPLÉN.

Hetilap, főtékintettel e megye szellemi és anyagi érdekeire.

Hirdetési díj:

Minden egyes szó után
100 szóig 2 kr.
Azonfelül 50 „ 1 1/2 „
„ 50 „ 1 „

Kiemelt, diszbuték s körzettel ellátott hirdeményekért termérték szerint, minden centiméter után 3 kr. számitatik.

Hirdetések a „Zemplén” nyomdájában vétetnek föl, s vidékről is oda intézendők.

Elvek a kommunizmus s szocializmus köréből.

Plató álmodozásai nem igen látszanak teljesebbé menni. Az eszményi állam derült vonzó rajzait, az általános boldogság, függetlenség s vagyoni egyenlőséget a lefolyt századok törekvései nem létesítették, s korunk távolról sem látszik azt megvalósítani. A régi kor rajongóinak, idealistáinak álomképei, most is csak oly ábrándok, mint akkor valának. A társadalmi viszonyok igaz változtak, de nem úgy, hogy a nyomor s elégedetlenség eltűntek volna, mert jelenleg is ott honol az a társadalom alsóbb rétegeiben, s kelt fel vágyakat azon kor, állapot után, mely örök nyugalmat, gontoktól mentességet ígér. Ott találjuk már ennek rajzait Plátónál, Morus Tamásnál „Utopia” című XVI. században megjelent munkájában. — A nagy vallásalapítók is festik a jövő boldogkört. Confucius úgy, mint Mózes.

Hogy a viszonyok úgy a jelenkorig nem alakultak, annak okait a századokon át ferdén fejlődött társadalmi viszonyokban találjuk gyökerezni. Társadalmi viszonyaink valóban nem olyanok, hogy azt tökéletesnek mondhatnók; mit mutat az is, hogy egy megfelelőbb társadalmi szervezet létesítése a legújabb kor igényeinek tekintetbe vételével, — képezi századunk egyik főtörekvését, feladatát. Az ókori kaszt, s a középkori hűbérrendszer jármái alatt nyögő népeknek nem adatott idő s alkalom arra, hogy e tanokat megvalósíthassák; a szabad véleménynyilvánítás elv volt fojtva; a birtokszerezési jog s politikai önállóság a kiváltságos osztályra szorított, s csak az ujjkorral, a középkori hűbéri intézmények hanyatlásával nyílt új fejlődési kor, melyben az ipar, ingó vagyon s pénzgazdaság gyors terjedése, nagy jelentőségnek örvendett. E percztől fogva az emberek, keblökben a jogegyenlőség s szabadság öntudatával folyton azon munkáltak, hogy lehetővé tegyék egyéni te-

hetségöknek érvényesítését. S azon meggyőződésel, hogy a pénz s tőke valódi társadalmi hatalom, a nagyobb gazdagság utáni vágyódás is felébredt, mert ez biztosítéka minden polgári tekintélynek, egyéni önállóságnak, szellemi függetlenségnek.

Most lázas szerzési és ipari tevékenység volt tapasztalható a társadalom minden rétegeiben. S mindinkább kezdtek eltérni azon iránytól, mely elérhetővé tette volna a lángelmék által rajzolt állapotokat.

De csakhamar támadt idő, midőn kezdék észrevenni, hogy az államnak jóllétét, gazdagságát és műveltségét az egyesek jólléte határozza meg ugyan; s céljával nem ellenkezik a társadalmi osztályok léte, — de igen is a függő osztályoké. Kötelességévé tűzék az államnak ezeket megszüntetni. Erre az két uton képes, t. i. ha a közjog által mindenre egyenlőséget hirdet, s a kormány által pedig az alsó osztályok emelését gondolja. De midőn a kormány az uralkodó osztályok kezében lévén, saját hátrányára ezt nem teszi, kezdék azt fessegetni, hogy az oda való jutást, mindenkinek lehetővé tegyék. A kormánynak ellensúlyozó törekvését kárhóztatni nem lehet, mert az emberi természetnek ez sajátja. S az akadályok folytonos tornyosodásnak eredménye volt, egyeseknek kizárása az állami jogok élvezetéből.

Most, hogy a szabadság el ne vesszen, oda fordultak a személyiséghez. S ebből indult ki a szabadsági mozgalom. A mozgalom azzal kezdődött meg, hogy a szabadságra megért elemek, az államhoz fordultak új állami elméletekkel.

Először az egyenlőség elvéből a birtokos s birtoktalan osztályok különbözetét fogván fel, a birtoklást tekinték minden alárendeltség alapjának. Mert a birtok csak néhányaké lehet, kiktől a többiek függni kénytelenek: Az elmélet kimondja, hogy egyéni vagy személyi birtok ne legyen.

Ez azon alap, melyen azon törekvések nyu-

gosznak, melyet kommunizmus és szocializmus nevezet alatt ismerünk.

Mig a szocializmus a társadalmi kérdésnek egyes emberek általi tudományos felfogása; addig a kommunizmus egy osztályé. A kommunizmust, belső jelentősége szerint az iparos társadalom elmeiből; — a szocializmust egy elvből lehet tanulni.

A socz. s comm. mozgalomak rendszeresen akkor jelentkeztek, s jelentkeznek, midőn a népjogi érzülete, többszöri rázkodtatások által megingattatott; vagy midőn egyesek a társadalom akkori állapotjával meg nem elégedve, oly viszonyokról álmodoztak, melyek a népnek gyönyört s boldogságot képesek nyújtani. Nagy baja mindkettőnek minden esetre, hogy a fennálló rend történeti s erkölcsi alapját megtagadja. Pedig minden oly törekvésnek, mely a történelmi előjogokat semmire sem nézi, jövőt alig jósolhatunk.

A cél, melyért a socz. küzd az, hogy a fejlődés rendjében támadt egyenlenséget, mely önkény, balsors, s a körülmények kényszerítő ereje által a polgári társaságban támadt, megszüntesse s a megzavart egyensúlyt helyreállítsa. Magasztos minden esetre, s még tévedéseiben is nemes. Megakarja szüntetni a szegénységet, az előjogokat; elakarja érni azt, hogy munka nélkül ne legyen senki vagyonos s csak a dolog által boldoguljon.

A comm. ha nem tekintjük anyagi lehetetlenségét, már oly ellentmondást visel, mely hatalomra dönti az elméleteket. Az egyenlőséget soha el nem oszlathatja, s törekvése nem más, mint kizsákmányolása az erőseknek a gyengék által. Ez nem, hogy nem valósítja meg a szabadságot, sőt megsemmisíti. Megsemmisíti az államot s társadalmat, hogy létre hozzon egy másikat, melyben a személyiség kiölve legyen, s mindenkit egyenlő szegénységre kényszerítsen.

Mindkét rendszer alapelve: egyenlő jog

TÁRCZA.

Betyár időkéből.

— Költői elbeszélés. —

Irta: Borúth Elemér.

VII.

Hirtelenébe' Túri a dolgot
Tréfának vette és csak mosolygott.
Mint mosolyogni szokott a gyermek,
Kit mások előtt jól körmön vernek . . .
Mig egyszer aztán elgömbül szája,
S következik egy nagy bögés rája.
Az ő arczán is legott meglátszott,
Hogy a tú vége hátába mászott . . .
S mintha itatós-papirból lenne,
Ugy tolult a vér fölfele benne.
Mig végre megtelt egész' a mérleg;
S így szólt belőle a pulykaméreg:

„A jó tanácsot köszönöm ken'nek,
Egye meg az ürgét!
Csakhogy még eddig, hálaistennek!
Együtt nem igen őriztünk csürhét . . .
Endedelmével hát majd csak mégis
Ehez az urhoz adom a lányom.
Isten megáldja! . . . hogy itt maradtam
Most csakugyan bánom!”

„Engedelmemmel”?! jól beszél kelmed,
Igy össze találunk.
Csakhogy uracskám az engedelmet
Nem ilyen hangon kéri mi nálunk!
S már most azt mondom: lépést se' innét:
És amit mondok, vegye parancsnak:
Lyányát nem fogja odaadni ennek!
Érti?! de — amannak!”

Túri ezekre még dühösebb lett.
Valóságos orkán . . .
S mérgében, amint felelni kezdett
Felakadt minden szótag a torkán.
A guta ott járt a füle mellett
S emelgeté is az öklét rája.
Végre meglelte szava az utat,
Ebbe a formába:

„Hát ki és mi kend itt: hogy énvelem
Ily kurtán beszélget?! . . . tudja meg ám:
Hogy Túri Pál még helyét megállja,
És hogy Túri Pálnak jó barátja
A komiszárus és főkapitány! . . .
Egy szavamba kerül és ott telet,
A hol mogyorófavál fütenek!
Az pedig édes Kelemen uram,
Anyit mondhatok: hogy igen meleg!
Jó lesz tehát békében válni el,
Hogy szomoruvá ne váljék a tor . . .
Izetlen tréfáit megbocsátom . . .
'Sz nem kelmed tette, — de tette a bor!”

Mi volt e szó?! Tüzes végű vessző,
Hányiveti vén gyermek kezében . . .
Hetykemódon hadonázva véle

A hatalom sulyának fejében.
Nem gondolta, ejh! dehogyan gondolta:
Hogy játékát löpor mellett üzi,
Amely, hogyha szikrát kap, hát lelke
Rongyaiból azt: hogy az lélek volt
Az arkangyal hej! ki nem betüzi . . .
Ámde az, az erőnek erénye:
Hogy süket s vak ily apró merényre.
S ha ellenét ő gyengének nézi,
Diadalát abban látja akkor,
Abban: hogyha önmagát legyőzi.
Emberünk is, csilapulván vére,
Igy válaszolt e rangos beszédre:

„Hogy Túri Pál helyét megállja,
S hogy Túri Pálnak jó barátja
A komiszárus és kapitány,
Derek! . . . de nem oly szerence tán,
Mint a milyennek ő találja! . . .
Mindjárt meglátjuk: miért nem az? . . .
Hanem hát öreg! . . . igazsága van! . . .
E bor nekem szerfölött erős;
Felbátorított csodálatosan . . .
Ugy érzem magam mint valami hős!
Most nem sok biztató kéne arra,
S rámernek lépni a — halálra . . .
Azt pedig tudja kigyelmed jól:
Ha elpattan igen nagyot szól.
Szörnyen nagyot! . . . kegyetlen nagyot! . . .
De hol is hagytuk a beszédet el?
Aha! tudom már! a nyomon vagyok.

Hogy Túri Pál helyét megállja
S hogy Túri Pálnak jó barátja

adassék minden embernek a jólétre, boldogságra oldón. Azon körülményben, hogy a jogok s kiváltságok legnagyobb része egy bizonyos osztályé, a legnyomasztóbb embertelenséget látják; ez szerintök az emberi méltóságnak semmibevétele, lábaltapodása minden igazságnak, jognak, s az egy oly akadály, mely lehetetlenné teszi az egyén hivatásának betöltését. A legújabb kort hivatottnak hiszik arra, hogy ezt lerombolja, s mindazent alapföltételeket megvalósítsa, melyeket az általok tervezett új társadalmi rend javasol.

A socz. s s comm. tanait illetőleg, egy hazai írónk abban két alkatrészt különböztet meg, t. i. a negatív itészeti s a tételes szervezési. Az első a fennálló ipari s társadalmi rend ellen fordul, s ugyanazért az egyéni tulajdonnak, a pénz forgalomnak, kereskedésnek, s a szabadversenynek gyökeres átalakítását követeli; a másik azon terveket tárja elénk, melyeket a fennálló helyébe tenni igyekeznek.

(Folytatása köv.)

A közönség köréből.

A s.-a.-ujhelyi városi képviselőtestület a folyó októberhő 14-én tartott gyűlésében hozott határozata alapján, felszólította valamennyi tűzkár-biztosító-társulatnak Ujhelyben székelő ügynökeit, hogy 30 nap alatt a város főbírájának adjanak be nyilatkozatot arra nézve, hogy a helybeli önkéntes tűzoltó-egylet felszerelésére évenként mily összeggel kívánunk hozzájárulni, mivel ezen beadott kötelező-szerű nyilatkozatok lesznek irányadók arra nézve: hogy a város összes lakossága — az előjáróság és képviselőtestület utasítása folytán tömegesen vagy egyenként mely társulatnál biztosítsasson.

Ez a határozatnak tartalma. — Szabadjon ez után alulírottak, kinek a biztosítási téren harmincz évi működése alatt alkalma volt elegendő tapasztalásokat szerezni, — ezen képviselői határozatot meg-bíralás alá venni, és kibizonyítani azt, hogy a nagyon tisztelt képviselőtestület ezen a város lakosság javát előmozdító buzgóságában, szakavatatlanságot tanusított, és hogy az ügynök horderejét figyelemre nem méltatta, mert minden szakavatott előtt a következő kérdések önként merülnek fel.

1. Bir-e a városi képviselőtestület azon anyagi vagy szellemi hatalommal, hogy a város lakosságára e tekintetben pressiót gyakoroljon, és lehet-e a vagonát biztosítani szándékozót korlátozni, hogy ne azon intézetnél vagy ügynökénél tenné azt, melyhez bizalma van?

2. Feltéve, hogy volna joga hozzá, számba vette a t. képviselőtestület, hogy nem bir valamennyi biztosító-intézet egyenlő biztosítékkal, és ha p. o. az egyik vagy a másik magát biztosító-intézetnek mondó társulat, hogy Ujhelyben nagy üzletet csináljon, a többi közt a legnagyobb összeget ajánlaná, és következésképen a képviselőtestület utasítása

A komiszár és kapitány:

Az még sem olyan sok szerencse tán?...
... Ismertem egy nyulat, ... keresztkomája
Volt a hatalmas oroszán
De az ott lakott messze messze tájon,
Ahol telet a jó gölya madár...
Ót pedig itt a Hortobágyon
Fölkapta egyszer egy jött-ment agár.
S amidőn már szorult a kapcza,
Egy-két szökés még, aztán hapsza!
Magát egy rókalyukba vette,
A róka pedig üres gyomorral,
Éppen otthon volt a sógorokkal...
S őt kegyelmesen meg nem ette...
— Peddig hát könnyen megtehette —
Ugy-e: hogy ez több szerencse tán,
Mínthogy komája volt az oroszán?!

No látja, e kis találos mese,

— Nem bolondság, pedig fele se' —
Köztünk sok szónak a végit veti...
Próbálja csak meg!... hátha fölfedi?...
Nem?!... no akkor majd én fejtem meg hát,
Hallják csak kérem a kádenciát:
A nyul, az bizonyos: hogy — Túri Pál
Ezt még a prépost sem vitatja el...
E csárda meg: a rókalyuk, — s a mely
Belé kergeté, a vihar: agár...
A róka pedig — jól tartásuk magok! —
Benne Zöld Marcsi... s az, meg — én vagyok!

(Vége köv.)

alapján, leginkább az nyerné el a legtöbb biztosításokat, de a bekövetkehető nagyobb mérvbeni csapás esetében kártalanítási kötelezettségének nem bírna megfelelni, — kire neheznélne akkor a felelősség?

3. Van-e a képviselőtestületnek tudomása arról, hogy tömeges és általában nagy mennyiségekre rugó biztosítási kockázatokat csak oly társulat vállalhat el, mely más nagyobb bel- és külhoni biztosító-intézetekkel áll visszbiztosítási viszonyban, és hogy egy ilyen concordatumból kikeresztett kisebb szerű intézetnek nagyobb szerű kockázatot vállalnia nem volna szabad, és ha tenné, akkor a biztosított vagonát a sorsra bízna?

4. Milyen biztosítanát magát ez esetben a t. képviselő-testület, hogy az általa eképen pártolása vett társulat a biztosítási díjakat a szokottnál magasabb fokra ne emelje, mely esetben az általa a tűzoltóság számára ajánlott összeget tisztesen megtéríthetné magának, monopoliummal bírva, és az esetben, ahelyett, hogy a biztosítási szándékozót közönségnek könnyebbé szerezze, teherrel róna meg.

5. Milyen biztosító-társulat lenne az, ha csak nem szédelő helyzetben lévő, melynek veszíteni nincs mit, mely városunkban még különös áldozatok mellett tömeges biztosítások után hajhászna, midőn valamennyi szilárd alappal rendelkező, a pontosságot szem előtt tartó társulatok inkább óvakodnak a biztosítások elfogadásától, mintsem arra reflektálnának, amennyiben statisztikailag kivan mutatva, hogy Ujhelyben mindig kárral dolgoztak, és ha tűzoltóság létezik is már, itten nem a tűznek természetesen oltója, a víz, — hanem abbani szükölködése miatt a rombolási eszköz vétetik inkább alkalmazásban és a kárt kárral mentik.

A város képviselősege azt sem vette tekintetbe, hogy tudomásukra van az illető társulatoknak, miszerint városunkban létezik tültő-egylet, sőt, hogy még talán magasabbra becsülik annak tehetőségét, mint valóban van, mert különben korántsem fogadna el biztosításokat ily mérsékelt díjak mellett ott, ahol a tüzesetek oly gyakoriak, hanem kétszerezve volna a díjazás, — és így a biztosított közönségnek nagy anyagi haszonnal jár a tűzoltóságnak léte.

Ha a t. képviselőtestület egyszerűen felszólítaná az illető ügynököket arra, hogy befolyásukkal oda hassanak az általuk képviselt társulatoknál, miszerint nyujtanának ok is valami segínyt a tűzoltóság felszerelésére, helyén volna, és igen valószínű, hogy egyik sem vonná el hozzájárulását, — de attól egy egyedüritést függővé tenni és a világszerte elismert szabad versenyzést kikeresztetni, a közönség kárára válhat csak és nem hasznára.

FRIEDLIEBER ALBERT.

Levelezés.

Sárospatak, október 26. 1876.

Tisztelt szerkesztő ur!

Valami „Harangodi“ álnév alatt lappangó convictualis deák „Sárospataki őszi lombok“ czim alatt oly sok valótlanosságot, s méltatlan vádakat össze hozott a „Zemplén“ 41 ik számában, hogy azt lehetetlen szó nélkül hagynunk. Nem azért, hogy arra feleljünk, ha nem azért a netalán félrevezetett közönséget azon tények valódi állásáról felvilágosítsuk, melyeket ő elferdítve előadott.

A mi a városi dolgokat illeti:
Igaz ugyan, hogy valami óriási léptekkel nem halad városunk előre; társadalmi életünk, mint minden kis városban nagyon szűk körre van szorítva; de az is igaz, hogy mióta derék főbírónk, M. R. vette kezébe, néhány jóakaótu polgárral városunk ügyeinek vezetését, azóta mégis több reformot mutathatunk fel, mint azelőtt évtizedeken keresztül. Nevezetesen:

Városunk zavart pénzügyei, a mennyire a nehéz idők engedik tisztulni kezdenek. A rendőség újra szerveztetett, s szaporított; éjjeli világitásunk is van annyl, hogy a kóborló frátereket megláthatja, s büvösre kísérheti a rendőség. Fő-utczáink már nagy részben kikövezték, s a munka folytonosan halad, s lassankén a többiekre is reákerül a sor.

Uj toronyóráknak is van már némi pénz-alapja, melynek egy részét a helybeli ifjuság városunk kedves hölgyeivel együtt, műkedvelői előadások által szerezte, a gyűjtés az alapra jelenleg is foly, hanem az ily mostoha időkben nem lehet egyszerre mindent létesíteni, s előteremteni.

No lám Harangodi ur, városunk is halad előre, hol pedig a polgárok anyagi erejét a tagosítás által nyert ösföldjük culturalis meghódítása, s beruházása jelenleg teljesen igénybe veszi.

Végül van biztos alapu népbankunk, s virágzó polgári körünk, melyben hat politikai napi lap, négy heti folyóirat s két élcslap ad szellemi tápot a polgároknak.

Van tehát társasélet, még pedig nemcsak a kasinóban. A családok is alkotnak ilyet, melyről H. urnak tudomása nincs, mert e társaságoknak nincs tudomása róla. E társaság megválogatja tagjait, s az ifjuság köréből is csak azokat fogadja be, — tisztelet a kivételeknek! — kik arra érdemesek.

Egyébiránt ajánljuk, hogy ha oly rideg H. urnak Sárospatak, menjen Pestre vagy Bécsbe: ott virágzóbb társadalmi életet, s fényesebb kivilágítást fog találni; de a fényben kétségen kívül korlátoltsága is jobban napfényre jövend.

A mi főiskolai dolgainkat illeti: gunyosan nevezi ön S.-Patakot tespedt utódnak, mely nem méltó régi örökségére, vagyis tespedni hagyja iskoláját.

Szerencsétlen ember!

Hisz' maga, s az ifjuság alatt vágja ön a fát, magát és az összes ifjuságot vádolja ön tudatlan együgyűséggel. Mert hiszen mitől függ, mitől feltételeztetik egy főiskola virágzása? Felelet: attól, hogy mily fokon áll ifjai között a tudományos és erkölcsi műveltség, miképen vannak ifjai kiképezve jövő pályájukra. Ki az oka, ha a főiskola tesped? Bizony nem a köfalak, hanem mi, az ifjuság, — ha nem fogjuk fel hivatásunkat, s nem haladunk a korszellemmel a műveltségben; ha a tudós tanárt gyalog-bölcsésznek gunyoljuk, s a könyvet, melyet irt, el el sem olvassuk; ha megvetjük a jótéteményt, melyet a főiskola annyiszor nyújtott már számunkra a modern nyelvek tanulása végett, s az ifjuság részvétlensége miatt az illető egyének mindannyiszor el kelle hagyni főiskolánkat; ha az alma mater iránt melynek keblén felnőtünk, a legrutabb hálátlansággal viseltetünk.

De minek beszélnek vaknak színekről?

Ime H. ur, láthatja: A penna nem való kis gyermek kezébe, mert megsérti vele az ujját.

Megrója ön továbbá a surlódást és czivakodást, mely a jogi és theologiai facultas, vagy jobban mondva: a jogászok és theologusok közt — mert a facultas mást jelent — fennáll.

Ez már eztán szeliden szolva: a legrosszabb akaratu koholmány!

A mesebeli farkast, és bárányt juttatja önkéntelenül eszünkbe!

Hát nem önök, theologusok vetették meg legközelebb, s talán igen hosszú időre, a surlódás és czivakodás alapját az ünnepválasztási rendszer megváltoztatása által? Nem önök folyamodtak a mi (jogászok) tudunk nélkül egyenesen az egyházkerületi gyűléshez e válaszfal felállításáért? És az egyh. ker. gyűlés megfoghatatlan bölcseséggel nemcsak felállította a válaszfalat, hanem azt egy betetőzte, hogy nem tudjuk mikor fogja az idő ledönteni. Talán soha! Mert „ölj meg inkább; de meg ne becs-teleníts!“

Lássá H. ur, ez ostorral ismét saját szemét vágta ön ki.

Negédes gunnyal említi ön fel továbbá a főiskolában létező egyleteket, mintha ezek nem volnának egyebek iskolai humbugoknál.

Oriási tudatlanság kell ahoz, hogy valaki e csöndben és sikeresen működő egyleteket úgy tekintse mint ön! Tanulja meg, a mit a legnagyobb magyar mondott: „Az egyletek, legyenek azok akár tudományos, akár művészeti, akár műkedvelő társulatok, megannyi mag, melyből a nemzet erkölcsi ereje, nyelvsajátságai, szóval nemzeti műveltsége a nyilvános élet fensőbb fokára felvirágozandik!“

De ön még nevé sem ismeri az általa említett egyleteknek. Például: „Tanári önképzőkört“ mond. — a mi nincs — Talán az „Irodalmi kör“ helyett, melynek nemcsak tanárok a tagjai, s mely máris oly szép sikert mutat fel, az iskolai könyvek kiadása terén.

Ugy látszik ön nem tudja, mily fontos szerepet játszanak, az egyletek valamely iskola életében, tanulja meg azért, — szüksége van rá — mit mond az ily egyletekre egyike legkitünőbb írónknak: „Minden egylet az iskolai élet megannyi nyilatkozata, a műveltségnek megannyi óramutatója s próbaköve, hol a jobb tehetségek megkísérlik erejüket.“ Sok nagy embernek voltak már az ily egyletek előiskolái, mégpedig éppen ezek Sárospatakon, s nem is oly régen, hogy a régelmúlt emlékein kellene merengünk. Tekintse tisztelt H. ur, a közelmúltban azon jeleket, kik Sárospatakon szívták kebelökbe a tudományyal együtt minden szép s jó iránt tanusított lelkesedéseket, egyszersmind r a g a s z k o d á s u k a t s z e r e t e t ü k e t az iskola, s egyház iránt, melyekhez, úgy látszik, önnek semmi köze.

Hát azon hálátlanságról mit szóljunk, melylyel ön a főiskolai tápintézetet illíté?

Erre egyszerűen azt mondjuk, hogy vakmerő rágalom mindaz, a mit ön ama intézetről elmondott.

A sárospataki tápintézet sohasem volt jobb

állapotban lenleg.

Az együtt áll a legkisebb nár szemétrend pó ségü adag van ugyan helyt a fe azonnal történt.

A t. — ha a tetni. A f. közök ott élvezi az köteleesség ből tett k Szöv megróvna erélyes el szives go urak jobb ban van.

(E s mint amel tápintézet volna meg maradhatr

A m rász egyl sáros-pata mely — g — szépen estéjén ke Szabolcs, ből többen mintegy 3 rónán, me urlovast e mért 13 e melyek kö magukkal homok tal sima gyep igen szive „Szoknyás“ A ne

1. Tré — Czigány. Szoknyás; — Fecske 7. Rigó, Er

1. Vé — Rigó. 2. Badár, Szok vesztő; —

1. Rigó 2. Czigány nyás.

Rigót zatalnál fel bírónak aga heveskedésé engedni —

A díjv követte és a magyar er atyafiak heg idő régi jó az egylet ne ki — bár a tésében jelz vel, ifju szer

állapotban, s gondosabb felügyelet alatt mint jelenleg.

Az intézet felügyelője a főiskolai orvossal együtt állapította meg az étrendet az egész évre a legkisebb részletekig, s azonfelül a felügyelő-tanár személyesen felügyel minden nap, hogy az étrend pontosan megtartassék és a kellő jó minőségű adagok kiszolgáltassanak. A kenyér gabonából van ugyan, de jól kidolgozott és egészséges, s mihelyt a felügyelő valami hibát vesz észre, a péket azonnal megváltoztatja, mint ez már ez évben is történt.

A tényérok kifurása valóságos malitia, a mit — ha a tettes eltitkolhatott — közösen kell büntetni. A főiskolának százakra kerülnek az evőeszközök ott, hol mint jelenleg is 209 szegény tanuló élvezi az intézet jótéteményét. A felügyelő csak kötelességét teljesíti akkor, midőn a rossz akaratból tett kárt az illetőkkel megtéríteti.

Szóval az erélyes felügyelő urat, mi nem hogy megrógnánk, sőt inkább köszönetet szavazunk neki erélyes eljárásáért, egyszersmind felkérjük, legyen szives gondoskodni arról, hogy a Harangodi-féle urak jobb kosztot kaphassanak, mint a conviktusban van.

EGY JOGÁSZ.

(E soroktól nem tagadhattuk meg a közlést, mint amelyek H. ur állítását czáfolgatják. De a tápintézetre vonatkozólag az igazgatóságnak kellett volna megszólalni. Így a közönségnek könnyen fennmaradhatnak kételyei. Szerk.)

Sport.

S.-a.-Ujhely, október 22.

A múlt évben alakult „Zemlénmezei agarász egyet” f. évi október 19 és 20-án tartá a sáros-pataki Rákóczy gyepen első kölyök versenyt, mely — győzedelmeskedve a kezdet nehézségein — szépen sikerültnek mondható. A verseny előestéjén kellemesen lepte meg egyetünket, hogy Szabolcs, Sáros és Abauj sport kedvelő fiatalaságából többen átlátogattak. A gyönyörű őszi napon mintegy 34 lovas paripája verte fel a port azon a rónán, mely a hirneves Rákóczynek idejétől ennyi urlovast egy csoportban aligha üdvözölt. A billikomért 13 első idényben levő kölyök agár állt sikra, melyek közül négyet szabolcsi vendégeink hoztak magukkal és az eredmény azt bizonyította, hogy a homok talajhoz szokott szabolcsi ivadékok a mi sima gyepünkön is honn találták magukat, mert igen szivesen látott vendégünk Miklós Béla ur „Szoknyás“-áé lón a diadal.

A nevezések következő sorrendben történtek:

1. Pilsy Ferdinánd ur f. k. Czigány.
2. Dókus Gyula ur f. sz. Fecske. I.
3. „ „ „ f. k. Szikra.
4. Sisáry Gyula ur h. k. Tréfa.
5. Fűzy Kálmán ur f. k. Rigó.
6. Bernáth Győző ur v. sz. Lepke. I.
6. Orosz Sándor ur f. sz. Fecske. II.
8. Miklós Béla ur f. k. Szoknyás.
9. „ „ „ cz. sz. Vércse.
10. Ragályi Gedeon ur f. t. k. Badár.
11. „ „ „ v. t. sz. Lepke. II.
12. Bogyay Zsigmond ur f. sz. Fecske. III.
13. „ „ „ f. k. Hattyu.

I. Összevetés.

1. Tréfa, Vércse; — Vércse. 2. Czigány, Szikra; — Czigány. 3. Badár, Lepke I.; — Badár. Fecske III., Szoknyás; — Szoknyás. 5. Fecske I., Fecske II.; — Fecske II. 6. Lepke II., Hattyu; — Lepke II. 7. Rigó, Erővesztő; — Rigó.

II. Összevetés.

1. Vércse, Rigó; — Rigó. Lepke II., Fecske; — Rigó. 2. Lepke II., Fecske II.; — Lepke II. 3. Badár, Szoknyás; — Szoknyás. 4. Czigány, Erővesztő; — Czigány.

III. Összevetés.

1 Rigó visszavonott, Lepke II.; — Lepke. 2. Czigány, Szoknyás; — Szoknyás. — **Szoknyás.**

Rigót gazdája — nem akarván az ítélet hozatalnál felmerült vélemény különbség miatt egyik bírónak agarász szenvedélyével sem indokolható túlhevéskedéséből eredhető kellemetlenkedésnek helyt engedni — futás után vissza vonta.

A díjversenyt több rendbeli magán fogadás követte és kedélyes társas ebéd zárta be, melynél a magyar ember öröme és bánatával összenőtt barna atyfiak hegedűje hozta emlékezetünkbe az elmúlt idő régi jó nóráit. Végül köszönetet kell mondanom az egylet nevét Vladár Kristóf egyleti elnöknek, ki — bár agarász czimborái — mint pohárköszöntésében jelzi — kidőltek már mellőle, — ifju erővel, ifju szenvedéllyel vezette az egyletet, vezesse

is még sokáig, és adjon Isten sok ilyen derék nemes férfit a hazának. Elegy versenyünket november 15-én tartjuk, — ha megengeded Szerkesztő barátom. arról is majd elmondok egyet-mást.

—y—n.

HÉTRŐL-HÉTRE.

(Hír és vegyes rovat.)

Az országos női iparegylet választmánya értesíti az egylet tisztelt tagjait és a t. cz. közönséget, hogy az egylet által alapított ipartanodában (Nagykereszt-utca 2. sz.) külön munkaterem nyílt. 1. A ruhaszabás és varrás tanításra, hol egyszersmind mindenféle felső ruhák, költök, téli öltönyök gyermekruhák a legegyszerűbbtől a legdiszesebbig, 2 frttól 3—4—5 frtig terjedő árért, azonkívül használt ruhák a legdivatosabbra átalakítatnak. 2. A tanodának egy másik termében a legszebb és legfinomabb művirágok készíttetnek, melyek részint cserepben mint szobaéktések, részint darabonként mint kalap- vagy ruhadísz, azonkívül diszes koszoruba fűzve, templomba vagy siremlékre ékesítésül jutányos áron kaphatók. 3. Kézvel varott keztyűk, finom bőrből megrendelésre 1 frtjával kaphatók. Midőn az egylet mindezekre a közönség figyelmét felhívja, és midőn a ruhaszabás tanítását varrótérrel kötötte egybe, jótékony czéljainak előmozdítását vélte általa eszközölni, miután a fenn elsorolt iparmunkák több szorgalmas munkásnőt foglalkoztatnak. Számolunk a nagyközönség érdeklődésére mely már a tanodával egybekötött fehérvarrótérmet is oly elismerő pártolásban részesíti jó és olcsó munkájáért. Az ipartanoda, melyben számos tanuló foglalkozik különböző iparmunka tanulásával, különösen fehér- és ruhavarrással. Nagykereszt-utca 2. sz. a. folszint (Kölberféle-ház) nyílt meg. Felhívjuk rá azok figyelmét, kik a hazai ipart pártolják és a törekvő szorgalomnak segédkezet nyújtani óhajtanak. Budapest, 1876. szeptemberhó. Az orsz. Nőiparegylet választmánya nevében az elnökség.

Helybeli nagygymnasiumunknak magas vendége volt. F. hó 24. és 25-én volt szerencsénk körünkben üdvözölhetni Nagys. és főt. Juhász Norbert, kassai tankerületi kir. főigazgató urat és kir. tanácsost, ki tapintatos felülvizsgálatai után intézetünk ifjuságának előmenetele és viselete felett teljes meglegedését fejezi ki. — (Beküldetett.)

Magyar északkeleti vasut bevételi kimutatása. 1876. szeptemberhóban 202,659 frt. 1876. január 1-től kezdve szeptember 30-ig 1,963,351 frt. A múlt év hason időszakához viszonyítva tehát kevesebb 231,128 frttal.

Hallatlan dolog. A Nagyváradon megjelenő „Szabadság” írja; Nem találunk jellemző czímet, mert megvallva az igazat, mai napság már megszokottá kezd válni, hogy mesés olcsón ütik dobra a szegény ember birtokát, ép úgy, mint a gazdagét. E napokban történt, hogy megyénkben, Hosszasz községében egy beltelket rajta házzal s utána negyeerési sessió földdel 1. mond egy osztrák forintért vett meg árverésen egy nagyváradai ügyvéd F. L. ur. A birtok áránk ily borzasztó hanyatlása mellett kormányunk azért azt hiszi, hogy népünk az adó emelést még mindig bírja. A nagyváradai szállóhegyen pediz egy 3000 frtra becsült szállóért 5 frtot adtak.

A „Magyarország és Nagyvilág” 42 száma következő érdekes tartalommal jelent meg. Szöveg: Bakunin Mihály. — Betyár idők. Költői beszély. (Boruth Elemér.) — Egy boldogtalan nő. Beszély. (Turgenyev Iván.) — Az igazság. Költ. (Dömötör Pál.) — A templomba. — Fiumei képek. — Tárcazevel. Vidéken, VII. Brassó, népe és vidéke. — Csángók között. — (Porzó.) — Rajzok a vasúti életből. (Wachtel Károly.) — Népszinház. (Nemo.) — Külöfélék. — Sakkfeladvány. Szőrejtvény. — Szerkesztői üzenetek. — Rajzok: Bakunin Mihály. — Fiumei képek: Veglia szigete. Halászkunyhó a tengerparton. Cherso. Tin-halászkok örállomása. A Frangepán várkastély. — A templomba.

Uj zeneművek. Táborny és Parsch nemzeti kereskedésében Budapesten megjelent és szerkesztőségünkhöz beküldetett: A Tolonczból: Zsido zsidó rongyos zsidó. Szabad madár vagy te rózsám. Azért jó a disznótor. Volt nekem egy szeretőm. Babot vittem a malomba. A faluban csak az járja. A szívem a szívem oly szomorú. Csárdás zongorára szerkeszté Körössy Gyula. 60 kr. Kok! Kok! (Cri-Cri) rezgő polka zongorára szerzé Rosenzweig Vilmos. 50 kr.

* **Színházi szemle.** A múlt héten „—”, „—”, „—”, „—”, „—” stb. voltak előadva. Ezek között

K. Bánhidi Emilia jutalmául „A fény árnyai” és Hubay szinigazgatói jutalmául „A —”. Szigligeti hirneves darabja s a jutalmazott kedvelt egyénisége, ki ez alkalommal is fényes jelét adta művészetének, valamivel nagyobb közönséget vont egybe; azonban ugy ekkor, mint az igazgató jutalomjátéka alkalmával csak azon meggyőződés jött előtérbe, hogy bizony nagyon rossz idő jár most Thalia templomára. Vasárnap Tóth Ede pályanyertes népszinműve a „Tolonc” került színre, végre valahára tekintélyes közönség előtt. Azon nimbus, mely a korán elhunyt jeles költő után még mindig él s fog is élni, a kegyelet, mely kedves emléke köré, mint örökzöld koszoru fonódik: a „Tolonc” előadásánál is igazolva lett, — Közönségünk nagy része vágyott a „Falu rosza” utolsó művét élvezni. Kétségtelen ugyan, hogy a „Tolonc” nem áll egészen azon a niveau n, melyen a „Kintornás család” főleg pedig a „Falu rosza”; mindamellett tipikus alakjai, a népies zamat, a drámai színésés, mely ugyan nagyon is erős vonásokban huzódik át a darabon, kitünőbb népszinműveink közé emelik „Tolonc”-ot. A czim-szerepet K. Bánhidi E. asszony sok melegséggel, átérzetten, a rapszodikus jeleneteknél a tulcsapás némi kis árnyalatával vitte keresztül. Miklós szerepében Teöreök, habár nagyobb szabású átalakításra nem találtunk is nála, elég jól megállotta helyét. „Ördög Sára” szerepe Mihályfinénál gyöngye kézen volt. Ez excentrikus alak kidomborítása nagyobb erőt igényel. Alajosné, ha több időt vehet Krizsa szerepére — mint már ez alkalommal is észleltük — fogja magát abban találni. Molnár „Mranvcsák”-ot találóan személyesítette, csak első megjelenésénél nem adta vissza kellőleg az alattomos kapcsi jellemet, nam tünt fel benne azonnal a rafinirt gézengúz. — Az egész előadáson — bár nem volt az szakadozott — látszott, hogy a darab még több gyakorlást kíván. Maholnap távozik körünkől Hubai. Közönyünkkel szemben vagy futnia vagy erősen buknia kell. Ez utóbbi talán már meg is van.

Részünkről csak azt kívánhatjuk, hogy miként az igazgató maga is óhajtotta: becsületes távozzék el körünkől, s közönségünk szomorító közönyét számítsa be — a kor nyomasztó hatásának, mely a művészet iránt mindenütt oly eklatáns módon nyilvánul. F.

Csarnok.

A dal hatásáról.

II.

Kovács Jánostól.

A kereszténység napja, hogy felsütött, terjedt és nemesült a dal szeretet is általa, s azt hiszem, nemesülni fog addig, míg a keresztfa, népbarát nagy halottjával, a szabadság, fölvilágosodás tettekre intő jele lesz.

Nézzük csak az olaszokat. Nem pattog-e ezeknek ajkain jobban minden más népeknél a lelket andalító, s tettekre gyújtó dalok édes dallama? Ki valaha látta az olasz tengert, hajói és gondoláival, az olasz népet, nem ugyan kigyó-okosságaért, de azokért a dalokért, melyekkel hely- és idő edzette matrózaik bezengik a végtelen tengert. Dallal száll sikra az olasz hajó, akkor is, midőn a tenger nyugodt fenségében óriás hatalmát mutatja; dal zsong fel ajkán az olasz hajó legénységének, akkor is, s tán ekkor érzi legjobban magát, midőn a vívó viharzák gyors röpdőséssel, a haragvó tenger rombolóan szilaj paripáját közelegni tudatják. S mintha kiválóan arra volna alkotva e nép a gondviseléstől, hogy viszálykodjék és daloljon; békében és háboruban, szentegyházban és mezőn csak dalol és dalol. Vagy nem volt-e már hazánkban is alkalom, hogy az olaszok dalszeretetéről és kiváló dalképességéről, s azon lelkesülésről meggyőződjünk, mely őket csak nem rég is megyénkben működve, kedvesek és fürgé munkásokká tette? Mint a fecske, fent és alant csevegve rakja sárfészékét: ugy ők is dalolva építék magasra több szép lakunkat, s egyeneték utainkat. Az olaszok ugy szolván erőt és gyorsabb vérlüktetést kapnak a dal hallatára, s míg elfeledik nyomoruságaikat, dallal emlékeznek a távolban is szeretett hazájokra.

Erről, ha más nem is, tanuskodnék halhatlan Kazinczynek széphalmi emléksarnoka, melyet, hogy dalolva olaszok mozaikoztak ki, tudják mind azok, kik a készülő emléket megtekinték.

Eként dalol, mert rokona, a világ legelmésb, épen azért legleleményesb népe, a francia is. E sok kiválóan szép tulajdonnal bíró nép, mint hajdan a görög, méltán nevezhető a világ feje- és szívének, mert, hogy éljünk és haladjunk, mint testünk egyéb részeibe a szívből árad szerzte a vér: ugy, mi jó vagy rossz, uj vagy korszerű, legtöbnyire

hazájokból, mintegy gyúponból megy szét az emberiség tömegeihez.

Egy ily népről, azt gondolom, nem is lehet föltenni, hogy ne szeretné a kedély és képzelet egyik legrészesebb virágát, a dalt. S valóban multjában és jelenében dalolt és zeng a francia. Vagy nem hallottunk-e már népe dalairól, melyekkel virágok és kalászok közt is megeleveníti lánya és fia a léget, pengessen bár kaszát, sarlót, vagy kössön csokrot a mezők egyszerű, vagy a műkeretek ékes szülötteiből? Ki ne hallotta volna már Beranger nevét? Nem kifejezője-e ő a francia nemzet kedélyvilágának? Oh igen, s azt hiszem, hogy az a nép, melynek egy ily szeretett dalmoka volt, minő ő vala, az lelkesült és örökké hevülni tud azon dalokért, melyeket a nép, vagy a főnkelt ihletésű költők teremtenek. Hangosan beszéli ezt nép- és műköltészetekkel életök, mely annyi elevenséggel bír, mennyi változtatban elszorvák jó kedvszeszenésű színműveik a világ színpadain. Kaczagunk és lelkesülünk gyakorta e szikrázó szellemmel irt műveken, épen úgy, mint híres nemzeti daluk tűzbehozza nemcsak fájbeli honosaikat; de mind azokat, kik megérteni bírják a széles világon. Elmondható valóban e népről, hogy tűz, kedv és szeszély van folyton élő dalaiban, mert nemes láng ég ereiben, mely ajkairól ki nem hervasztja, de oda ragyogja kedves dalait.

Greguss Ágostunk idegen dalait olvasva, önkénytelenül is azt kell mondanunk, hogy bár sokat tépte és dulja önkeblét a spanyol nemzet, még sem feledett el dalolni; mert mint most, ugy hajdan is dalba önté a nép és költője hevesb érzelmeit. Innen van, hogy mintha titkos és látatlan kezek marokkal szornák közéjük a dal- és románc magot, annyi a szöbbül szöbb spanyol románc és dal. Már hogy hatásuk ne volna ezeknek, alig gondolhatja az, ki tudja, hogy ezek fölött is majd derült, majd pedig komor az ég. Derü- s boruban zeng tehát e nép is, mint sörös pohara mellett dalra fakad a német, kiről épen nem mondhatni, hogy lelkesülése nem volna, vagy együtt érzeni nem tudna nép- és műdalaival.

Említsem-e az ó-angol balladákat, vagy Byron hatalmas énekeit Schakespeare remekeivel, hogy láthassuk a komoly angol nép mint lelkesült és hevül a sasröptű lángelmék teremtményein. Megvan e népnek is sajátja, ugy jellemében, mint vi-seletében; de nem állíthatni azt sem, hogy gyári munkássainak ajkai némák, s daltalanok; mert mig dallal üdvözik tengeri matrózaik a kelő napot; addig bármily foglalkozásu legyen is az angol, olykor, olykor kigyul szemeiben a láng, s ajkán felhangzik az érzés ugy, hogy dalától visszhangzik Británia ködös-homályos ege alatt a lég.

A skótok, svédok üde, természeti dalokkal kedves hazáját kifeledjem-e? Nem, ezt már azért sem tehetem; mert Burszn Róbert, a kedves dalok írójának szelleme ellen vétenék; már pedig ő tul a siron is csak tiszteletet érdemel, azon kedvességéért, melylyel nemzetének belvilágát oly meg-

kapólag lefesti műveiben; mint kitarja szive rejtékét az a fiatal, ki zöld level árnyában piros bimbót hord kebelén.

(Foly. köv.)

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos:

Borúshlemé

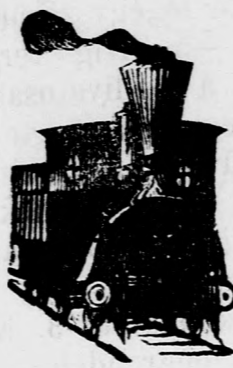
Menetrend.

A magyar észak

magyar-gácsor-

keleti és

szági vasut
vonalain.

SZERENCs—M.-SZIGET.

(Egyszersmind Debreczen, Királyháza, Munkács, Nyiregyház, Ungvár felé.)

Szerencs (ebédlő) ind. 9 ó. 5 p. délelőtt 3 ó. 59 p. d. u.
S.-a.-Ujhely (eb.) } érk. 11 ó. — délelőtt 5 ó. 44 p. d. u.
M.-sziget érk. 9 ó. 19 p. este 5 ó. 26 p. reg.

M.-SZIGET—SZERENCs.

(Debreczen, Királyháza, Munkács, Nyiregyháza, Ungvár felé.)

M.-sziget ind. 6 ó. 55 p. reg. 11 ó. 31 p. d. e.
S.-a.-Ujhely (eb.) } érk. 5 óra — délután 8 óra 30 p. reggel.
Szerencs (ebédlő) érk. 5 óra 48 p. este 11 óra 2 p. d. e.

S.-A.-UJHELY—KASSA.

(Egysz. Homonna, Mező-Laborez felé.)

S.-a.-Ujhely ind. 6 óra 9 p. este 8 ó. 57 p. reg.
L.-Mihályi (eb.) } érk. 6 óra 45 perc este 9 óra 33 p. d. e.
Kassa érk. 9 ó. 44 p. este 12 ó. 13 p. d. u.

KASSA—S.-A.-UJHELY.

(Homonna, M.-Laborez felé.)

Kassa [ebédlő] indul 5 óra 11 p. reggel 1 óra 31 p. d. u.
L.-Mihályi [eb.] } érk. 7 óra 40 p. reggel 4 óra 10 p. d. u.
S.-a.-Ujhely } ind. 8 óra 20 p. reggel 4 óra 54 p. d. u.
érk. 8 óra 56 p. reggel 5 óra 30 p. d. u.

Eolyó év juniushó 1-től fogva a magyarországi vonalon Legenye-Mihályi és homonna közt a 7. és 8. számú helyivonat fog hetenként háromszor és pedig: hétfőn, szerdán és pénteken közlekedni

HOMONNA—LEGENYE-MIHÁLYI.

Homonna	elindulás	4 óra 18 perc	reggel.
Órmező	"	4 " 48 "	"
Nátafalva [Megállóhely]	"	4 " 5 "	"
Nagymihály	"	5 " 40 "	"
Bánóc	"	6 " 10 "	"
T.-Terebes-Gálszécs	"	6 " 48 "	"
Velejte [Megállóhely]	"	7 " 34 "	"
Legenye-Mihályi	érkezés	7 " 50 "	"
S.-a.-Ujhely	"	8 " 56 "	"
Budapest	"	6 " 50 "	este
Szigeth	"	9 " 38 "	"
Kassa	"	12 " 22 "	délután

LEGENYE-MIHÁLYI—HOMONNA.

Budapest	elindulás	7 " 30 "	reggel.
Szigeth	"	7 " 14 "	"
Kassa	"	1 " 40 "	délután.
S.-a.-Ujhely	"	6 " 20 "	este.
Legenye-Mihályi	"	7 " 30 "	"
Velejte [Megállóhely]	"	7 " 50 "	"
T.-Terebes-Gálszécs	"	8 " 44 "	"
Bánóc	"	9 " 22 "	"
Nagymihály	"	10 " 4 "	"
Nátafalva [Megállóhely]	"	10 " 28 "	"
Órmező	"	10 " 52 "	"
Homonna	érkezés	11 " 19 "	éjszak

N e h é z k ó r t
(Epilepsiát) levél útján gyógyít, szakma-orvos **Dr. Killisch**, Neustadt, Drezdes (Szászország). **Több mint 8000 fényen gyógyeredmény.**

Czigándi egyház

tagbirtoka (470 hold 1200 □ öles) bérlő lakváltoztatása következtében a jövő két évre 1877. január elsejétől 1879. január 1-éig általam bérbe adandó.

Bővebb értesítést ad:

Kozma Incze,
Leleszen.

279.
1876. k. n. sz.

Árverési hirdetmény.

Alólirt bírósági végrehajtó a p. t. r. 438. §. értelmében ezennel köztudomásul hozza: hogy mintán Lów Jakab s.-a.-ujhelyi lakos felperesnek Arnstein Izsák lukai lakos alperes elleni 1000 frt s j i. végrehajtási ügyében alperestől lefoglalt a lukai 20-ik számú tjkönyvben felvett 1/16 urb. telki külsőségre becsértékben 600 frt és a lukai 36. számú tjkönyvben felvett nemesi belsőségre becsértékben 400 frt. a s.-a.-ujhelyi kir. törvényvényszék mint telekkönyvi hatóságnak 657/876. t. k. számú végzsével elrendelt árverés az első f. 1876. év októberhó 9-ik napjára kitűzött határnapon vevők hiánya miatt eredménytelen maradt; annálfogva a f. év novemberhó 8-ik napjának d. e. 9 órájára Luka községe bíró házához kitűzött második árverési határnap megtartatni, s azon az árverés tárgyát képező vagyon az alólirtnál megtekinthető feltételek mellett a legtöbbet ígérő vevőnek becsáron alól is leüttetni fog.

Mely árverésre a venni szándékozók azzal hivatnak meg: hogy minden árverelő által bánatpénzül a becsár 10 %-ja teendő le.

Kelt S.-a.-Ujhelyben, 1876. októberhó 9.

Ujfalusi Endre,
bírószági végrehajtó.

**A legszebb kiállításu
LÁTOGATÓ-JEGYEK**

valamint mindenféle

nyomatványok

gyorsan, izléssel és jutányosan készítettnek

„ZEMPLÉN“

nyomdájában.

Előfiz
Egész évre
Félévre
Negyedévre
Közsegeknek
nak egész
Bérmertlen
mert kezektől
Kéziratok
Egyes száma
A nyilt-tér
mond so

8670.

A n. t
kelt 4751
helyben m
közgyűléséb
— a menn
portositásán
törvény bet
állapittatás
fel az áll
hogy egy
helyben, a
napjának d
jenek.
Kelt
27-én.

Elvek a

A szo
nák forrás
mában, az
vélik feltal
A co
nak okát,
morteljes

Kit beko
Valamely
Bizton f
Mig nem
Veszedé
De ha l
A fátyol
„Nem k
A mélys
Alá fog

S a ki e
Az ó-sz
Vagy hi
Hogy vá
Istenfél
Látta v
Hallatár
Valószin
Soha e

„Hát T
A komi
En azt
Zöld M
E harar
Ha meg
Nem ta